

# РЕШЕНИЕ

№ 9729

гр. София, 11.03.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:**

**СЪДИЯ: Милена Славейкова**

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **13559** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 АПК, вр. чл.84, ал.3 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Д. Н. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , в [населено място], Палестинска окупирана територия, без гражданство, със съдебен адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 5573 от 03.12.2025 г. на председателя Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл.75, ал.1, т.4, вр. чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на хуманитарен статут.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение като постановено при съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Визира се нищожност на решението като издадено в противоречие с влязло в сила съдебно решение по адм. д. № 5814/2024 г. на АССГ, потвърдено по адм. д. № С-44/2024 г. на ВАС. Жалбоподателят навежда доводи от официални източници и общодостъпна информация от Интернет относно безпрецедентната хуманитарна криза в Ивицата Газа, която засяга всяко едно лице, не може да бъде овладяна, вкл. чрез доставки на стоки, и следва да се квалифицира като въоръжен конфликт, граничещ с геноцид срещу населението. Поддържа, че животът му ще бъде изложен на риск при евентуално връщане в Газа, вкл. в нарушение на принципа за забрана за връщане (non refoulement), уреден в чл.33 от Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и чл.4, ал.3 от ЗУБ.

Ответникът – председател на ДАБ при МС оспорва жалбата, чрез юрк. Е. Х..

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № УП-17926 от 11.08.2021 г. по описа на ДАБ Д. Н.

А., [дата на раждане] , в [населено място], Палестинска окупирана територия, без гражданство, мюсюлманин - сунит, семейно положение – женен, за първи път е поискал предоставяне на международна закрила. Самоличността му е установена с декларация по чл.30, ал.1, т.3 от ЗУБ. Впоследствие е представена лична карта №[ЕИК], издадена на 05.06.2017 г. от Палестинската автономия.

С решение № УПХ 393 от 27.08.2021 г. на интервюиращ орган на ДАБ молбата за международна закрила в Република България е отхвърлена. Чуждият гражданин е обжалвал административният акт. С решение № 542 от 06.10.2021 г. по адм. дело № 907/2021 г., Административен съд - Хасково е отхвърлил жалбата на търсеция закрила, като решението не подлежи на касационно обжалване.

Д. Н. А. е подал втора молба за международна закрила с вх. № РД09-В-335 от 14.02.2022г. С решение № 2-В от 28.02.2022 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС молбата е допусната до производство за международна закрила в Република България.

С решение № 13577 от 08.09.2022 г. на заместник- председателя на ДАБ при МС е отказана международна закрила. Чужденецът е обжалвал административният акт. С решение № 4426 от 26.04.2023 г., по адм. д. № 984/2023 г. Върховният административен съд на Република България е отменил решение № 7879/20.12.2022 г. по адм. д. № 9414/2022 г. на АССГ, I-во отделение, 43 състав, и е отхвърлил жалбата срещу решение № 13577/08.09.2022 г.

Д. Н. А. е подал трета молба рег.№ УП-17926 от 20.11.2023 г. за международна закрила. На проведено на 28.02.2024 г. потвърдил, че е напуснал Ивицата Газа на 27.11.2020 г., през контролен пункт Р. и чрез подкуп, тъй като бил издирван. Заминал за К. и оттам – за Турция, където останал 7 месеца и работил. Влязъл нелегално в България през м. юни-юли 2021 г. Посочил, че за две седмици през 2020 г. бил задържан от Х., защото участвал в мирен, граждански протест на младежка група. Впоследствие бил осъден на три години лишаване от свобода и започнали да го търсят за изтърпяване на присъдата. В Ивицата Газа останали родителите му, четирима братя, съпругата му и четирите им деца, но живеели в палатка, не бил сигурен дали ще бъдат живи докато получи статут. Не можел да се върне в нормално П. заради войната, в която имало много загинали и ранени.

С Решение № 6068 от 13.05.2024 г. на председателя на ДАБ при МС е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут на Д. Н. А.. Административният орган е намерил основание по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на кандидата, като е приел за общоизвестен факта за наличието на вътрешен въоръжен конфликт в ивицата Газа след 07.10.2023 г., по време, на който над 130 000 сгради в цялата ивица Газа са претърпели щети. В тази връзка в решението е посочено, че за Д. Н. А. е налице реална заплаха и опасност от тежки посегателства за живота или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие, породено от вътрешен въоръжен конфликт – събития, които са настъпили след като е напуснал държавата си по произход. Независимо от установените обстоятелства, на чужденеца не е предоставен хуманитарен статут поради отрицателното становище на ДАНС и затова, че в този случай административният орган действа в условията на обвързана компетентност, съгласно чл. 58, ал. 10 от ЗУБ.

С Решение № 11839 от 12.07.2024 г. по адм. дело № 5814/2024 г. по описа на АССГ, 19 състав, е отменено Решение № 6068 от 13.05.2024 г. на председателя на ДАБ в частта, с която е отказано предоставянето на хуманитарен статут. С Решение № 12/24.02.2025 г. Върховният административен съд е оставил в сила решение № 11839 от 12.07.2024 г. по адм. дело № 5814/2024 г. по описа на АССГ.

За да отмени административния акт съдът е приел за неоснователен довода, че при наличие на отрицателно становище от страна на ДАНС председателят на ДАБ действа в условията на

обвързана компетентност и е длъжен да откаже предоставянето на поисканата международна закрила. Съдът е обсъдил писмо № М - 4424 от 22.02.2024 г. на Директора на Специализирана Дирекция „М” – ДАНС, с което се възразява да бъде предоставена закрила на Д. Н. А., тъй като същият представлява заплаха за националната сигурност. Приел е обаче, че писмото на ДАНС не съдържа мотиви относно това защо Д. Н. А. представлява заплаха за националната сигурност предвид информацията, че към месец май 2022 г. Д. А. е установен като част от група чужди граждани, ангажирани с подпомагане влизането на нелегални мигранти в България, пребиваването им на територията на [населено място] и последващото им извеждане в посока С.. Съдът е посочил, че визираната информация не представлява достатъчно сериозно основание за изключване на оспорващия от правото му на предоставяне на субсидиарна закрила по смисъла на чл. 17, пар. 1, б. „б” от Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (Директива 2011/95/ЕС или Квалификационна Директива). С позоваване на Решение по дело № С-159/21 на СЕС съдът е приел, че при наличие на немотивирано отрицателно становище от страна на ДАНС административният орган е длъжен да изложи самостоятелни мотиви относно това дали търсещият закрила представлява заплаха за националната сигурност.

Административният акт е отменен в частта на отказа за предоставяне на хуманитарен статут с указания до органа да изиска цялата налична информация, събирана и съхранявана от ДАНС, касаеща данни за извършени от оспорващия противозаконни действия, след което да я прецени и да изложи самостоятелни мотиви дали съществуват сериозни причини да се счита, че деянията, извършени от А. представляват основание за изключване по смисъла на чл. 17, пар. 1, б. „б” от Квалификационната директива. В допълнение са дадени и указания за извършване на самостоятелна преценката на това дали Турция или Е. биха могли да бъдат определени като „трети сигурни държави” по смисъла на Директива 2013/32/ЕС. Касационната инстанция е възприела доводите на първоинстанционни съд за противоречие на административния акт с тълкуването, дадено от СЕС по дело С-159/21 с оглед безкритичното и безмотивно възприемане от страна на председателя на ДАБ на отрицателното становище на ДАНС.

Молбата на чуждия гражданин е регистрирана с рег. № УП-17926 от 20.05.2025 г. С кандидата е проведено интервю на 24.06.2025 г., в което като непосредствена причина за напускане на Газа Д. А. посочил войните, липсата на спокойствие и сигурност. Посочил, че не е получавал лични заплахи в страната на произход и не е задържан там за престъпление. Няма присъда и не бил осъждан в Ивицата Газа.

На второ интервю на 09.09.2025 г. кандидатът е уточнил, че е наясно с отказа на ДАНС, но не е запознат с конкретните причини за него, вкл. с какви свои действия представлява заплаха за националната сигурност и защо при тези твърдения все още е на свобода. В допълнение уточнява, че на 24.06.2025 г. не е споменал за проблемите си с Х., защото ги считал за незначителни в сравнение с това, което се случва в Ивицата Газа. Потвърдил желанието си да получи статут, за да се събере със семейството си и да му осигури спокоен живот.

Постановено е обжалваното Решение №5573 от 03.12.2025 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 75, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 9 от ЗУБ, е отказано предоставяне на хуманитарен статут на Д. Н. А.. Административният орган е обсъдил елементите от бежанската история на кандидата и е достигнал до извод, че той е напуснал Палестинска окупирана територия единствено и само по лични и икономически причини - в търсене на по-

добър живот в Европа. С позоваване на Справка вх. № МД-02-447 от 20.08.2024 г. (погрешно е посочена 2024 г., справката е от 20.08.2025 г.) на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС председателят на ДАБ е визирал липса на вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на П., като спрямо кандидата липсвали и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ.

Обсъдено е писмо с рег. № М-4424, екз. № ед. от 22.02.2024 г. на ДАНС, в което Агенцията е възразила на Д. Н. А. да бъде предоставена закрила в Република България, тъй като чуждият гражданин представлява заплаха за националната сигурност. Във връзка с допълнително писмено запитване до ДАНС въз основа на законово разписаното изискване в чл. 58, ал. 10 от ЗУБ, извършено с писмо с изх. № КП- 04-3417 от 22.05.2025 г. на председателя на ДАБ, е получена справка с рег. № RB 202001- 001-03/М-6-1886 от 05.06.2025 г. на ДАНС.

Административният орган се е позовал на основанието за изключване по член 17, пар.1, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС (когато кандидатът представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира), възприето и в националните разпоредби на чл.12, ал.2, т.2 и т.4 от ЗУБ, според които хуманитарен статут не се предоставя на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че е извършил тежко престъпление, представлява заплаха за обществото или за националната сигурност. В мотивите на акта е посочено, че преценката дали търсещият закрила представлява заплаха за националната сигурност е изцяло в правомощията и компетентността на ДАНС, чието становище е задължително и обвързващо за ДАБ при МС в производството по предоставяне на международна закрила. С оглед законоустановените принципи по чл. 3, ал. 1 от ЗДАНС и правомощията на ДАНС в областта на националната сигурност, изразеното становище на ДАНС по отношение на търсещия международна закрила, че представлява заплаха за националната сигурност на страната, било обвързващо и задължително при произнасяне по молбата, с цел опазване сигурността на страната, националните интереси и установения в страната конституционен ред. При преценката за спазване на принципа по чл.4, ал.3 от ЗУБ органът се е позовал на чл.4, ал.4 от ЗУБ, според който от правата по ал. 3 не може да се ползва чужденец, получил закрила, за когото има основания да се смята, че представлява опасност за националната сигурност или който, веднъж осъждан с влязла в сила присъда за тежко престъпление, представлява опасност за обществото.

Административен Съд С. – град, I отделение, 69 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е съобщено на чуждия гражданин на 09.12.2025 г. Жалбата срещу него е подадена на 17.12.2025 г. - в срока по чл.84, ал.3 от ЗУБ, от надлежна страна по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване акт съгласно чл.84, ал.3 ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При служебната проверка по чл.168 АПК съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган по чл.75, ал.1, вр. чл.48, ал.1, т.1 ЗУБ. Оспореното решение е издадено в противоречие с влезли в сила съдебни решения - Решение № 11839 от 12.07.2024 г. по адм. дело № 5814/2024 г. по описа на АССГ, 19 състав, оставено в сила с Решение № 12/24.02.2025 г. по дело С-44/2024 г. на ВАС, Трето отделение, както и на дадените в тях указания към административния орган. Изложеното е основание по чл.177, ал.2 от АПК за прогласяване на неговата нищожност.

В отменителните съдебни решения е отречена тезата на органа, че председателят на ДАБ действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да откаже предоставянето на поисканата

международна закрила по силата на националната разпоредба на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ. В оспорения административен акт тази концепция на административния орган изцяло е потвърдена на стр.6, където е застъпено становището, че „преценката дали търсещият закрила представлява заплахата за националната сигурност е изцяло в правомощията и компетентността на ДАНС и тяхното становище е задължително и обвързващо за ДАБ при МС в производството по предоставяне на международна закрила“. Независимо, че становището на ДАНС дали кандидатът представлява заплахата за националната сигурност е в изключителната компетентност на националния специализиран орган, решаващият орган по ЗУБ следва „да го вземе предвид“ (по смисъла на националната разпоредба на чл.58, ал.10 от ЗУБ), което навежда на извод, че следва да направи самостоятелна преценка по приложението на закона съобразно практиката на СЕС и на националните съдилища. Как следва да бъде извършена тази преценка подробно е разяснено в Решение № 11839 от 12.07.2024 г. по адм. дело № 5814/2024 г. по описа на АССГ, 19 състав.

Посочено е в решението на АССГ, че „компетентният орган може да се позове на предвиденото в член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95 основание за изключване, само след като прецени за всеки отделен случай конкретните факти, които са му известни, с цел да определи дали съществуват сериозни основания да се счита, че деянията, извършени от съответното лице, което извън това отговаря на критериите за получаване на поискания статут, представляват такова основание за изключване“. Административният орган само формално е изпълнил указанията на съда да изиска от ДАНС данни за извършени от оспорвания противозаконни действия (писмо изх. № КП-04-3417 от 22.05.2025 г.), но не се е справил в решаващата си дейност за самостоятелна преценка на тези данни „съгласно дадените от СЕС указания като изложи собствени мотиви и определи дали съществуват сериозни причини да се счита, че деянията, извършени от А., който извън това отговаря на критериите за получаване на поискания хуманитарен статут, представляват основание за изключване по смисъла на чл. 17, пар. 1, б. „б“ от Квалификационната Директива.“

В случая, административният орган се позовава на различно основание за изключване, а именно по чл. 17, пар. 1, б. „г“ от Квалификационната Директива, според който гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплахата за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира.

Относно към приложението на основанието по чл. 17, пар. 1, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС е тълкуването, дадено в Решение на СЕС от 22 септември 2022 г. по дело С-159/21. В т.70 от него е посочено: „Що се отнася в частност до отчитането на евентуална заплахата за националната сигурност, следва да се отбележи, че член 14, параграф 4, буква а) от Директива 2011/95 разрешава на държавите членки да отнемат предоставения на бежанец статут, когато са налице разумни основания той да бъде разглеждан като заплахата за сигурността на държавата членка, в която се намира“. В т.72 от същото решение е посочена оценъчната дейност на административния орган по приложението на чл. 17, пар. 1, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС, а именно: „Прилагането на всяка от тези разпоредби налага компетентният орган да прецени за всеки отделен случай конкретните факти, които са му известни, с цел да определи дали съществуват *сериозни основания да се счита, че положението на заинтересованото лице, което извън това отговаря на критериите за получаване или запазване на международната закрила, попада в някоя от хипотезите, визирани в споменатите разпоредби*“. Именно в тази насока са и указанията на съда в Решение № 11839 от 12.07.2024 г. по адм. дело № 5814/2024 г. по описа на АССГ, 19 състав, които очевидно касаят приложението и на намереното от органа основание за изключване по

чл. 17, пар. 1, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС. Единствено решаващият орган, под съдебен контрол, е този, който трябва да направи преценка на всички релевантни факти и обстоятелства, включително свързаните с прилагането на членове 14 и 17 от Директива 2011/95, след извършването на която да приеме решение (т.75 от решението на СЕС), което трябва да е фактически и правно мотивирано (т.76 от него). Изрично е посочено в т.79 от цитираното решение на СЕС, че решаващият *орган не може надлежно просто да приведе в действие решение, прието от друг орган*, което е задължително за него по силата на националната правна уредба, и само на това основание да откаже да предостави субсидиарна закрила или да отнеме предоставена по-рано международна закрила.

Независимо от трудността да се разграничат правомощията на решаващия и на специализирания орган в хипотезата на чл. 17, пар. 1, б. „г“ от Директива 2011/95/ЕС, е очевидно задължението на компетентния по ЗУБ орган *не просто да приведе в действие решение, прието от друг орган* (с какъвто резултат граничи практиката на националния административен орган при ДАБ), а да изложи самостоятелни мотиви какви са конкретните факти, установени по отношение на конкретен кандидат, които дават сериозно основание за извод, че той представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира, т.е. самостоятелно да прецени фактите и обстоятелствата, за да определи съдържанието на решението си, както и да го мотивира в пълна степен (т.80 от решението на СЕС). Този орган трябва да има свобода на преценка, за да реши дали съображения, свързани с националната сигурност на съответната държава членка, трябва да доведат до отнемане на статута на бежанец, което *изключва* вероятността констатирането на заплаха за тази сигурност *автоматично* да предполага подобно отнемане (т.81 от решението на СЕС).

Полезни насоки относно преценката дали едно лице представлява „заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира“ се съдържат в Решение от 24 юни 2015 г. по дело C-373/13. В т.78 от решението е посочено, че „за да се тълкува понятието „императивни причини, свързани с националната сигурност или с обществения ред“ по смисъла на член 24, параграф 1 от Директива 2004/83 (отм.), следва първо да се вземе предвид вече постановеното от Съда, а именно че понятието „обществена сигурност“ по смисъла на член 28, параграф 3 от Директива 2004/38 обхваща както вътрешната, така и външната сигурност на държавата членка (вж. по-специално решение Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, т. 43 и цитираната съдебна практика) и че поради това накарняването на функционирането на институциите и на основните държавни служби, и запазването на живота на населението, както и рискът от сериозно смуцване на външните отношения или на мирното съвместно съществуване на народите, или още накарняването на военните интереси могат да засегнат обществената сигурност (решение Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, т. 44). Освен това Съдът също така е постановил в този контекст, че понятието „императивни [съображения], свързани с обществената сигурност“ по смисъла на посочения член 28, параграф 3 предполага не само че е накарнена обществената сигурност, но и че подобно накарняване е особено тежко, за което свидетелства употребата на израза „императивни [съображения]“ (решение Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, т. 41). На следващо място е важно да се отбележи, че понятието „обществен ред“, употребено в Директива 2004/38, и по-конкретно в членове 27 и 28 от нея, е тълкувано в практиката на Съда в смисъл, че прибягването до това понятие във всеки случай предполага, освен смуцването на

обществения ред, каквото е всяко нарушение на закона, да е налице и *действителна, настояща и достатъчно сериозна заплаха*, която засяга основен обществен интерес (т.79). Отговорът, който СЕС предоставя в Решението по дело С-373/13 е, че за да може предоставено на бежанец разрешение за пребиваване да бъде отнето на основание член 24, параграф 1 от посочената директива поради оказваната от бежанеца подкрепа на такава терористична организация, компетентните органи все пак трябва под контрола на националните съдилища да извършат *индивидуална преценка на конкретните факти във връзка с действията както на организацията, така и на бежанеца*.

Ориентир в преценката може да бъде и легалното определение по чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за защита на националната сигурност, според което национална сигурност е динамично състояние на обществото и държавата, при което са защитени териториалната цялост, суверенитетът и конституционно установеният ред на страната, когато са гарантирани демократичното функциониране на институциите и основните права и свободи на гражданите, в резултат на което нацията запазва и увеличава своето благосъстояние и се развива, както и когато страната успешно защитава националните си интереси и реализира националните си приоритети. Изложеното потвърждава необходимостта от извършване на преценка на конкретните факти и действия на конкретния кандидат. Безспорно се касае за самостоятелна преценка на решаващия орган по ЗУБ, която следва да бъде извършена при спазване на принципа за съразмерност по чл.6 от АПК като баланс между личните интереси на кандидата и обществения интерес по опазване на обществения ред и сигурността на страната. Подобна самостоятелна преценка липсва в оспореното решение на председателя на ДАБ. Нещо повече, налице е безкритично възприемане на тезата за обвързващия характер на становището на ДАНС, възприета и в предходния, отменен административен акт, която не съответства на съюзното и на националното законодателство, както и на тълкуването в съдебната практика. Изложеното е основание по чл.177, ал.2 от АПК за прогласяване на нищожността на обжалваното Решение №5573 от 03.12.2025 г. на председателя на ДАБ.

Допълнителен аргумент в тази насока е *пълната идентичност на становището на ДАНС*, послужило за издаване на отмененото предходно Решение № 6068 от 13.05.2024 г. на председателя на ДАБ и на обжалваното Решение № 5573 от 03.12.2025 г., която може да се установи при сравнение на материалите, съдържащи се в квалифицираните томове към настоящето дело и към адм.д. № 5814/2024 г. по описа на АССГ, 19-ти състав.

За пълнота следва да се отбележи, че единствената разлика между процесното Решение № 5573 от 03.12.2025 г. и предходния отказ, обективиран в Решение № 6068 от 13.05.2024 г. на председателя на ДАБ, е в извода относно наличието/липсата на основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. В отлика от решението от 13.05.2024 г. на стр.4 от процесното решение е посочено, че „не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на П.“, без изрично да е отбелязано в решението, че тези мотиви касаят приложението на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. В тази му част съдът приема, че оспореното Решение № 5573 от 03.12.2025 г. е постановено при неправилно приложение на закона и на официалната информация относно страната на произход на кандидата.

Подобна официална информация е общодостъпна на Интернет сайт [ecoi.net](http://ecoi.net) в Годишен

доклад за състоянието на човешките права през 2025 г., Световен доклад 2026; И. и П. от 4 февруари 2026 г. с автор HRW – Х. Р. У. (Автор), И., Държава П.:

„През 2025 г. израелските сили ескалираха зверствата си, включително военни престъпления, престъпления срещу човечеството и актове на геноцид, както и етническо прочистване срещу палестинците в Газа, убивайки, осакатявайки, оставяйки гладуващи и насилствено изселвайки палестинците и унищожавайки техните домове, училища и инфраструктура в мащаб, невиджан в скорошната история на И. и П.. Доклад, публикуван през септември от Комисията на ООН за разследване, който констатира, че И. е извършил геноцид в Газа, подчерта нарастващия консенсус сред правозащитните организации и експерти относно зверствата в геноцидната кампания на И. в Газа, довела до убийството на повече от 69 000 палестинци, включително повече от 19 000 деца, и раняването на повече от 170 000, според Министерството на здравеопазването на Газа. На 18 март израелските власти нарушиха прекратяването на огъня, което беше в сила около два месеца. Те извършваха ежедневни нападения през почти последвалите седем месеца, докато И. и Х. не влязоха в прекратяване на огъня, договорено от САЩ, на 10 октомври 2025 г. Прекратяването на огъня включваше освобождаването на останалите живи заложници в Газа, които бяха държани от Х. и други палестински въоръжени групи повече от две години, както и на стотици палестинци в израелски арести, повечето от които задържани без процес или обвинение. **През цялата година израелските военни престъпления и престъпления срещу човечеството, включително апартейд и преследване, срещу палестинците са продължили.**

М. наказателен съд (МНС) продължи разследването си на престъпления в рамките на мандата на съда, извършени след 2014 г. През февруари 2025 г. съдии от МНС прекратиха производството срещу М. Д., главнокомандващ на военния крило на Х., за атаките на 7 октомври 2023 г., които включваха военни престъпления и престъпления срещу човечеството, след като беше потвърдена смъртта му. През юли съдии от МНС отхвърлиха искането на И. за оттегляне на заповедите за арест за 2024 г. срещу Н. и бившия министър на отбраната Й. Г. за военни престъпления и престъпления срещу човечеството в Газа. Въпреки че съдии от МНС все още не са се произнесли по оспорването на юрисдикцията на съда от И., те потвърдиха, че заповедите за арест срещу израелските официални лица остават в сила.

Газа

Израелските сили убиха повече от 400 души, предимно деца и жени, на 18 март, когато възобновиха нападението си над Газа, а между 18 март и 10 октомври бяха убити повече от 13 500 души, според Министерството на здравеопазването на Газа. Министерството на здравеопазването е регистрирало също повече от 350 палестинци, убити през първите два месеца на примирието. Данните за жертвите на министерството за Газа вероятно подценяват броя на хората, убити директно в резултат на враждебните действия, *и също така не включват вероятно хилядите, които са починали от дехидратация, недохранване и болести, или са погребани под руините.*

В продължение на повече от 11 седмици, между началото на март и средата на май, израелските власти наложиха тотална блокада на Газа – с цел, според тях, да упражнят натиск върху Х. да освободи заложниците – *като не допускаха влизането на храна, лекарства или друга помощ. От средата на май индуцираните ограничения върху помощта останаха в сила, като започна да функционира дефектна система за разпределение на военизирана помощ, подкрепена от САЩ, управлявана от частни*

изпълнители под егидата на Фондация за хуманитарна помощ в Газа (GHF), която продължи до примирието през октомври.

През август най-големите световни експерти по несигурност на храните, Интегрираната класификация на фазите (IPC), обявиха индуциран глад в [населено място] и околните райони и установиха, че цялото население на Газа „в момента се сблъсква или се очаква да се сблъска с кризисни или по-тежки нива на остра несигурност на храните между 16 август и 30 септември 2025 г.“ Към 11 октомври 463 палестинци, включително 157 деца, са починали в резултат на недохранване, според Министерството на здравеопазването на Газа. Израелските сили убиха стотици палестинци, търсеци хранителна помощ — между 27 май и 19 август 1 857 палестинци са били убити, докато са търсели хранителна помощ, 1 021 от тях на или близо до обекти на GHF, според ООН.

Израелските власти продължиха да лишават хората в Газа от електричество и адекватна вода, необходими за оцеляване, включително чрез ограничаване на водопроводната вода, спиране на помпи за вода, опустошаване, отпадъчни и канализационни съоръжения, блокиране на гориво, необходимо за работа на електрически генератори, нападение над работници по водоснабдяване и санитария и складове, предотвратяване на ремонти и блокиране на влизането на оборудване и части. Според оценка на хуманитарни организации между 17 август и 5 септември 49 процента от населението имаше достъп до по-малко от минималния спешен стандарт от 6 литра питейна вода на ден. Липсата на вода и санитарни условия допринесе за обществено-здравна катастрофа, като повечето домакинства страдаха от въшки и въшести акари и бяха засегнати от кожни заболявания като обриви и краста поради лоша хигиена и пренаселеност. *Отказът на И. да предостави вода на палестинското население на Газа се равнява на престъпление срещу човечеството – изстребление и геноцидален акт на създаване на жизнени условия, пресметнати да доведат до унищожение на групата изцяло или частично. Продължаващата употреба на гладуване на цивилни като оръжие на война, военен престъпление, и лишаването от основни услуги също нарушава задължителните временни мерки, издадени от Международния съд (МС) в делото за геноцид на Ю. А. срещу И., което остава в ход.*

През септември, след заплахите на израелския министър на отбраната да унищожи [населено място], освен ако Х. не освободи заложниците и не предаде оръжията си, като повтори разрушаването на Р., и съгласно план за срутване на останалата гражданска инфраструктура на Газа и по-нататъшно съсредоточаване на палестинското население, израелските сили наредиха изселването на жителите на града и околните райони и започнаха нападението си, унищожавайки небостъргачи и домове. Към октомври общо над 1,2 милиона души бяха изселени от 18 март, а към 17 септември 82 процента от Газа се намираха в израелска милитаризирана зона или под заповед за изселване, според ОСНА. От октомври 2023 г. израелските сили насилствено са изселили почти цялото население на Газа, често по няколко пъти, в действия, които **Human Rights Watch е установила като военни престъпления и престъпления срещу човечеството.**

Израелските сили извършиха удари в райони извън милитаризираната зона или под заповеди за принудително преместване, включително удар на крайморското кафене ал-Бака на 30 юни, при който според съобщенията са загинали между 24-36 души. Израелските атаки и разрушенията, извършени от бойни инженери и военни булдозери, повредиха 78 процента от всички сгради в Gaza към 8 юли, което направи голяма част от ивицата негодна за обитаване и явно представлява етническо прочистване в големи

части от Gaza. Практически всички училища в Gaza — 97 процента — бяха повредени или разрушени, като огромното мнозинство (76 процента) бяха директно засегнати, а 92 процента се нуждаят от „пълно възстановяване или мащабни ремонтни дейности, за да станат отново функционални“. Израелските сили многократно нанасяха удари по училища, превърнати в убежища, включително в незаконно безразборни атаки, при които загинаха поне 836 души, намиращи се там към 18 юли, според UNRWA.

Израелските власти също така извършиха 793 атаки срещу здравни заведения в Газа към 11 септември, убивайки 983 души, според Световната здравна организация. Последователни удари по болница Н. на 25 август убиха поне 22 души, включително здравни работници, екипи за спешна помощ и петима журналисти. Към 12 октомври само 14 от 36 болници, 10 от 16 полеви болници, 64 от 181 центъра за първична медицинска помощ и 109 от 359 медицински пункта останаха частично функциониращи. К. на здравната система лиши приблизително 50 000 бременни жени и момичета в Газа от достъп до адекватни грижи и увеличи риска от сериозни здравословни усложнения по време на бременност, раждане и следродов период. Той също така значително ограничи достъпа до услуги за подпомогнато репродуктивно лечение. Human Rights Watch е документирала на пръв поглед незаконни нападения срещу болници и линейки, произволни задържания и изтезания на здравни работници, ограничения за медицински евакуации и военни престъпления, извършени докато израелските сили окупираха болниците. Видният лекар Х. А. С., директор на болница К. А., беше арестуван от израелските сили през декември 2024 г. и според съобщенията е бил подложен на нападение в ареста.

Израелските сили многократно умишлено убиваха палестински журналисти, включително при удар на 10 август, при който бяха убити кореспондентите на Ал Д. А. ал-Ш. и М. К., както и още четирима медийни работници. Израелските сили убиха 220 журналисти в Газа за по-малко от две години, според Репортери без граници.

На 23 март израелските сили явно умишлено убиха 15 палестински парамедици и спасители в Р., чиито тела бяха намерени в масова гробница. Те многократно атакуваха полицейски сили, охраната на помощни конвои и служители, участващи в управлението на гражданските дела в Газа, и овластиха палестински милиции под техен контрол, допринасяйки за разпад на обществения ред. Те също така многократно атакуваха известни локации на помощни работници и наложиха нови изисквания за регистрация, което затрудни работата на международните организации.

Израелските сили също така останаха в контрол на големи части от Газа и продължиха да извършват разрушаване на цивилна инфраструктура и смъртоносни атаки срещу палестинците, след като примирието влезе в сила.

Х. и палестинските въоръжени групи

Въоръжени групи в Газа държаха през по-голямата част от годината 48 израелски и чуждестранни граждани като заложници, всички те са сред повече от 250 заложници, държани от октомври 2023 г. в действия, които Human Rights Watch е констатирал като военни престъпления и престъпления срещу човечеството. През август палестинските въоръжени групи публикуваха видеа на заложници, показващи изтънели мъже с признаци на глад. На 13 октомври групите освободиха останалите 20 живи заложници и в последващите дни върнаха телата на всички, освен на един от убитите.

След примирието, въоръженото крило на Х. извърши очевидно извънсъдебни убийства на някои хора, които обвиняваше, че работят с израелската армия.

## Западен бряг

Израелските сили започнаха операции през януари, които изпразниха три бежански лагера в северната част на Западния бряг — Д., Тулкарем и Н. Ш. — от техните жители, като изселиха около 32 000 души, най-голямото разселване на Западния бряг от 1967 г. насам, и блокирайки тяхното завръщане с малки изключения, действия, които представляват **военни престъпления, етническо прочистване и престъпления срещу човечеството.**

В целия Западен бряг израелските сили убиха 182 палестинци през 2025 г., към 7 октомври, като общо 969 от 7 октомври 2023 г. насам, според ОСНА. Към 8 септември палестинци убиха 11 израелски цивилни и 6 войници на Западния бряг през 2025 г.

*Насилието от страна на израелски заселници достигна най-високото си ниво за повече от 18 години през 2025 г., като през първите девет месеца броят на инцидентите, довели до жертви или щети на имущество (2 660), е повече отколкото във всеки друг период поне от 2006 г., според О.. Израелски заселници убиха общо 7 палестинци през този период, включително през юли Одех Х., който е работил по филма "No Other Land", носител на О.. Израелските власти продължават рядко да преследват отговорните за насилието срещу палестинците.*

Израелските власти предоставяха сигурност, инфраструктура и други услуги на повече от 730 000 заселници в окупирания Западен бряг, който включва Източен Й..

През 2025 г. израелските власти вече, към средата на септември, са имали напреднали планове за строителство на общо 25 000 жилищни единици в селища в Западния бряг, което е рекорд за всички времена, според израелската група „Мир сега“. През август израелските власти дадоха окончателно одобрение за изграждането на 3 400 жилищни единици в сърцето на Западния бряг, което заплашва да фрагментира още повече палестинците. Към средата на октомври са установени 58 селищни „предни постове“, които не са разрешени, но получават държавна и военна подкрепа за завземане на земя в Западния бряг. **Прехвърлянето на цивилни на окупирана територия е военно престъпление.**

Израелските власти прилагат израелското гражданско законодателство за заселниците, но управляват палестинците в Западния бряг според военното право, отказват им основни процесуални права и ги съдят в военни съдилища.

Трудността при получаването на израелски строителни разрешителни в Източен Е. и в 60 процента от Западния бряг, който е под изключителен контрол на И. (Зона С), е принудила палестинците да изграждат сгради на риск от събаряне, тъй като не са разрешени.

През 2024 г. и първите девет месеца на 2025 г. израелските власти са разрушили, според ОСНА, 2 577 палестински къщи и други сгради в Западния бряг, включително Източен Й., заради липса на строителни разрешения, които властите правят почти невъзможни за палестинците да получат в райони под изключителен контрол на И.. През същия период разрушенията или насилието, подкрепено от държавата, от заселници са принудили на изселване почти 8 000 души от техните домове, освен почти 32 000 пребиваващи, изселени по време на нападенията в северния Западен бряг през 2025 г.

## Свобода на движение

Израелските власти засилиха ограниченията за движение на палестинците през 2025 г. Проучване от началото на 2025 г. на УВКБ намери 849 препятствия за движение из Западния бряг, които постоянно или периодично ограничават движението на

палестинците. Израелските власти продължиха да изискват от притежателите на палестински лични карти да притежават трудно достъпни, с ограничен срок разрешителни за влизане в И. и големи части от Западния бряг, включително Източен Й.. И. продължи изграждането на разделителната бариера, 85 процента от която се намира в Западния бряг, и която ще изолира 9 процента от Западния бряг при завършване.

Злоупотреби от Палестинската власт

През 2025 г. Палестинската власт (ПВ) засили репресиите срещу инакомислещите, произволно арестувайки и измъчвайки критици и опоненти безнаказано. През първите осем месеца на 2025 г. палестинският законодателен надзорен орган, Независимата комисия за човешки права, е получила 356 жалби за произволни арести, включително задържане без съдебен процес или обвинение, и 79 жалби за изтезания и лошо третиране по време на задържане от страна на ПВ.

През първите три седмици на януари, ПА продължи със сигурността операции в бежанския лагер Д., започнали на 5 декември, убивайки и застрашвайки жителите на лагера, ограничавайки достъпа до храна, вода и електричество, нанасяйки щети по домовете и водейки до десетки арести и други злоупотреби. През януари ПА спря излъчването на Ал Д. на окупираната територия, а палестински съд ограничи достъпа до няколко уебсайта на Ал Д.. Израелските власти също през януари продължиха заповедите за затваряне срещу Ал Д. в Западния бряг.

Не е имало промяна в законите за личен статус за мюсюлмани и християни, които дискриминират жените.

И.

Закони, приети от К., за да блокират дейността на UNRWA в И. и окупираните територии, влязоха в сила в началото на 2025 г. Оттогава израелските власти са блокирали международния персонал на UNRWA да влиза в Газа, са блокирали UNRWA, която до момента е била по-големият доставчик на помощ, да разпространява помощ в Газа и са издали заповеди за затваряне на училища, управлявани от UNRWA, в Източен Й., като ги блокират да отворят през септември 2025 г. и засягат почти 800 деца, някои от които не са могли да се запишат в други училища. Консултативното становище на МС на 22 октомври, след обществени изслушвания през април и май, в които участваха четиридесет държави и международни организации, установи, че твърдението на И., че UNRWA не е безпристрастна, е неоснователно и че препятстването на критичната работа на агенцията противоречи на международното право.

Задържане, изтезания и лошо отношение към палестинците

Израелските власти към 1 октомври са задържали повече от 11 000 палестинци, включително 3 544 палестинци в административно задържане без обвинение или съдебен процес и основно въз основа на тайни доказателства, както и 2 673 палестинци от Газа съгласно закона за „незаконни бойци“, по-ограничена форма на административно задържане. На 10 октомври, като част от споразумението за примирие, израелските власти освободиха близо 2 000 палестински задържани, повечето от Газа, държани съгласно Закона за „незаконни бойци“. Към 30 юни израелските власти задържаха 360 палестински деца. И. отказа независим достъп до помещенията за задържане, включително на Международния комитет на Ч. кръст, от 7 октомври 2023 г.

Израелските власти произволно задържаха, изтезаваха, нанасяха сексуално насилие и отказваха адекватна храна и медицинска помощ на задържани палестински мъже, жени и деца. Най-малко 75 палестинци са починали в арест от 7 октомври 2023 г., като И.

често задържа телата им.

Регионални враждебни действия

Израелските сили се изтеглиха от по-голямата част от южен Л. в началото на 2025 г. след примирие с ливанските въоръжени групи през ноември 2024 г., но техните сили останаха в Л. на поне пет места по границата. През 2025 г. израелските сили започнаха атаки или участваха в военни действия в Й., С., И., Катар и Т.. И. извърши атаки в контролирани от хутите райони на Й., при които загинаха цивилни и бяха повредени или унищожени критични цивилни инфраструктури, докато хутите извършиха атаки, които поразиха цивилни обекти в И. — и двете вероятно военни престъпления. 12-дневните военни действия между И. и И. през юни 2025 г. отнеха живота на над 1000 души в И. и 30 души в И., според властите, и включваха сериозни нарушения на законите на войната от двете страни.

Ключови международни актьори

Въпреки че С. щати посредничиха за споразумението за примирие от 10 октомври, администрацията на Т. е показала подкрепа за военни престъпления от израелските сили и е предприела действия, които задълбочават съучастията на САЩ в тези престъпления и превръщат САЩ в страна по въоръжения конфликт. Междувременно Европейската комисия предложи спиране на търговската ос на Съглашението за асоциация ЕС-И., след преглед, който установи, че И. нарушава клаузата за човешките права на споразумението, но мярката не бе приета поради липса на подкрепа от достатъчно държави-членки на ЕС.

О. кралство спря преговорите за свободна търговия с И.. Няколко държави също наложиха санкции срещу насилствени заселници и висши израелски служители, спряха прехвърлянето на оръжия и забраниха търговията с незаконните израелски селища. През септември Генералната асамблея на ООН прие Декларацията от Ню Й. за „решение с две държави“, водена от Франция и С. А.. Декларацията включва приложение, призоваващо за конкретни мерки, включително целеви санкции, спиране на двустранни споразумения и забрана на търговията със селищата. Държавите обаче до голяма степен не са успели да изпълнят своите обещания и задължения **да спрат престъпленията на И. срещу палестинците.**

Международно правосъдие

Прокурори и съдии от М. се сблъскаха с политически натиск, заплахи или санкции от САЩ във връзка с разследването им в П.. През юли САЩ наложиха санкции и на експерт на ООН, а през септември – на три водещи палестински организации за защита на правата на човека, Ал-Х., Център Ал М. за правата на човека и Палестинския център за правата на човека, съгласно своята програма за санкции, свързана с М.. През юли те санкционираха и още една водеща палестинска организация за правата на човека, А., по отделна програма за санкции.

Съдебните системи в няколко държави, включително Франция, Германия, Б. и Б., започнаха разследвания или получиха наказателни жалби от групи на гражданското общество по принципа на универсалната юрисдикция, като се фокусираха върху предполагаеми **международни престъпления, извършени от израелските сили в Газа.**“

Когато общодостъпните официални данни относно страната на произход на кандидата боравят с понятия като „военни престъпления, престъпления срещу човечеството и актове на геноцид, етническо прочистване срещу палестинците в Газа,

убивайки, осакатявайки, оставяйки гладуващи и насилствено изселвайки палестинците и унищожавайки техните домове, училища и инфраструктура в мащаб, невиджан в скорошната история на И. и П.“, съдът трудно може да се съгласи с тезата на административния орган, че жителите на Ивицата газа не са изправени пред „тежки заплахи срещу живота или личността, в качеството си на цивилни лица, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“. С други думи, кандидатът отговаря на основанието по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. За изключването на последния административният орган при ДАБ следва да направи самостоятелна преценка на основанието по чл.12, ал.2, т.4 от ЗУБ при спазване на указанията по приложението на закона, дадени в настоящето съдебно решение.

По изложените съображения е дължимо прогласяване на нищожността на обжалваното решение на председателя на ДАБ.

На основание чл. 173, ал. 2 от АПК делото като преписката следва се изпрати на ответника за ново разглеждане и произнасяне по молба с рег. № УП-17926 от 20.05.2025 г. Д. Н. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , при съобразяване с дадените в настоящето решение указания по приложението на закона.

Мотивиран от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 69-ти състав,

#### **РЕШИ:**

**ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА** на Решение № 5573 от 03.12.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, с което на основание чл.75, ал.1, т.4, вр. чл.9 от ЗУБ е отхвърлена молбата на Д. Н. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , за предоставяне на хуманитарен статут.

**ВРЪЩА** делото като преписка на компетентния орган при ДАБ – МС за ново разглеждане и произнасяне по молба за предоставяне на международна закрила с молба рег. № УП-17926 от 20.05.2025 г. на Д. Н. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението.

**Решението** подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му до страните чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

#### **СЪДИЯ:**